

Dag. Men der var jo ikke det mindste i Vejen for, hvis man virkelig havde Villie dertil, at man ogsaa støttede dem. Jeg ved saa udmærket, at det lyder svært godt, naar den højtærede Landbrugsminister siger her fra Talerstolen og siger det saa kraftigt som: Det skal siges herfra: hvad vil de andre Husmænd sige? Men hvad sagde man i 90'erne, den Gang selv de store Landbrugere kunde faa Drifts- laan? Hvad sagde man dertil? Man fandt det ganske paa sin Plads, fordi Land- brugerne var kommet i en vanskelig Stil- ling. Og hvad sagde de Husmænd, der ikke fik Drifts laan i 1918? — Summen var jo begrænset, de kunde ikke faa alle sam- men. De fandt sig i det. Selvfølgelig, det maa man finde sig i, og det forekom- mer mig, at man ikke kan hjælpe sig med en Udtalelse som den højtærede Ministers, selv om den siges nok saa kraftigt. Det er ikke Meningen, at de skal være Stats- kæledægger, men de er det sandelig heller ikke, hvad enten de faar oprettet Brug efter den ene eller den anden Lov, og et lille Beløb kunde gøre Underværker her.

Den højtærede Landbrugsminister ser ingen Udvej til at imødekomme dette Ønske, men han synes dog at paaskønne det varme Hjerte, jeg er i Besiddelse af, og jeg vil da sige til den højtærede Land- brugsminister, at han kunde imødekomme dette varme Hjertelag ved at give Tilsagn om, at det Beløb, der blev udlaant til Husmænd i 1918, naar det betales tilbage, kunde blive anvendt til at støtte de Ny- byggere, som nu er kommet i en vanskelig Stilling. Han kunde imødekomme et Ønske fra Husmændene, hvis dette Beløb maatte indgaa i en Fond, en Laanefond, som Husmændene saa vilde administrere. Og hvis dette atter kunde føre med sig, at det Beløb, Haandværkerne har faaet til Laans, kunde gaa ind i en Laanefond, som de gerne vilde oprette, tror jeg, man vilde have imødekommet manges Ønsker. Det er rigtigt nok, at naar man er kommet i en vanskelig Situation og saa klarer sig, bliver man glad. Dersom man giver en Hund nogle Klø, og man saa holder op med det, bliver den ogsaa glad. Men det kan jo ikke nytte, at man glæder sig paa Forhaand, for hvis de Folk nu gaar til Bunds, gaar de Glip af den Glæde. Der er imidlertid ogsaa en Glæde i at kunne hjælpe dem over Vanskelighederne, og det kan man, hvis man har Villien dertil; der skal ikke ret store Beløb til.

Hvad endelig angaar det sidste Spørgs- maal, jeg omtalte, var den højtærede Land-

brugsminister ikke fri for at gøre sig en Smule lystig derover — han sagde ganske vist, det var kedeligt; men jeg synes ikke, han sagde det paa en særlig kedelig Maa- de, jeg fandt i hvert Fald ikke Udtalelsen kedelig. Det forekom altsaa Ministeren kedeligt at høre det Gang paa Gang, og han var blevet ked af at høre det; men det var ogsaa kedeligt, at der stjæles, hvad man ogsaa hører, og hvad Ministeren ogsaa vidste; han kunde ikke forhindre det, men det blev straffet. Dersom den højt- ærede Minister er lige saa vidende om, at der nedlægges Landbrug, som om, at der stjæles her i Landet, burde han dog tage kraftigere fat. Den højtærede Landbrugs- minister spørger imidlertid efter Beviser og vilde være glad ved at faa dem; han tilføjede ganske vist, at man kunde melde det til Øvrigheden, men sagde straks efter, at hvis jeg havde et Bevis, vilde han være glad ved at faa det. Nu er det ikke saa nemt at vide, om det Bevis, man har, er af den Art, at Ministeren og Ad- ministrationen mener, der er foregaaet noget lovstridigt, men jeg skal tillade mig at overlevere et Bevis, som efter min Mening er et Bevis. Jeg skal ikke nævne Navne, fordi jeg ikke vil gøre større For- træd end nødvendigt, men jeg vil aflevere et Bevis til den højtærede Landbrugsmini- ster, som efter min Mening er et Bevis.

Den Diskussion, der i øvrigt har været ført om, hvilke Partier der har Ret i det ene eller det andet, skal jeg ikke komme ind paa, idet jeg skal tage Hensyn til den højtærede Landbrugsministers og maaske i endnu højere Grad den højtærede For- mands Ønske om, at Forhandlingerne kunde tilendebringes hurtigst muligt. Jeg kan dog ikke undlade at gøre en Bemær- king til den højtærede Minister, naar han i sin Omtale af Udstykningsforeningerne sagde, at man maaske skulde have været mindre hidsig efter at faa Meningsfæller ind i Bestyrelserne. Jeg ved ikke, hvad den højtærede Landbrugsminister her sig- ter til. Mig forekommer det, at der kan være Tosser i alle Partier, men der kan ogsaa være kloge Folk i alle Partier.

Holdgaard: Den overlegne Maade, hvorpaa den højtærede Landbrugsminister besvarede nogle af mine Spørgsmaal, overbeviste mig ikke om, at han har mere Forstaaelse af dem, end jeg troede i Forvejen. Med Hensyn til det Spørgs- maal, om Pengene gaar i forkørte Lom- mer, sagde Ministeren, at han ikke kunde forstaa, at jeg da ikke vilde arbejde for